

...toen een gelaat in het winket zichtbaar werd. (Blz. 584).

Het droeg langs beide zijden een groot schrift, en bij nader onderzoek bleek het een briefje te bevatten.

Het opschrift luidde :

« Voor den heer bevelhebber van het paleis, onder verzoek het Zijne Majesteit den vorst van Ostarie voor te lezen, als hij morgenvroeg terug bezit zal nemen van zijn koninklijke slaapstede.

Met onze besten dank en de meeste hoogachting.

Lord Fitztrolay. »

De brief aan den koning luidde als volgt :

« Sire,

» Uwe Majesteit zal het ons waarschijnlijk zeer euvel opnemen, dat wij ons bemoeid hebben met de kroningsplechtigheden en vooral dat wij een ander persoon de rol van Uwe Majesteit hebben laten spelen.

» Eene misopvatting van ons werk leidt Uwe Majesteit er toe zich boos te toonen.

» Wij hebben gearbeid in het allerpersoonlijkst belang van Uwe Majesteit.

» De eerste indruk welke een vorst op zijn volk maakte blijft gedurende gansch zijne regeering bestaan.

» Het was ons bekend dat Uwe Majesteit niet al te best met het gesproken woord weet om te gaan, en zulks zou een zeer nadeelige invloed op het volk hebben gehad.

» Daarom hebben wij voor een plaatsvervanger gezorgd, die van den spanader gesneden was en diensvolgens eene degelijke redevoering kon afsteken.

» Ieder, die de plechtigheden heeft bijgewoond, zal aan Uwe Majesteit verklaren dat de man meesterlijk heeft gesproken en de faam van Uwe Majesteit als redenaar voor altijd heeft gevestigd.

» Uwe Majesteit moet nu zoo verstandig zijn voortaan zooveel als 't maar eenigszins mogelijk is te zwijgen.

» Wij hadden Uwe Majesteit hierover kunnen aanspreken voor het verloop der feesten, om eene overeenkomst te sluiten, maar wij koesteren de overtuiging dat de koning van Ostarië ons voorstel niet zou hebben aangenomen, omdat hij, evenals alle hooggeplaatste mannen denkt dat hij een spreker is van eerste gehalte en niemand noodig heeft om in zijne plaats welsprekend te wezen!

» Daarom hebben wij verkozen, op gevaar af Uwe Majesteit deerlijk te mishagen, op eigen handje het zaakje te regelen...

» En het is dan ook buiten verwachting gelukt en wij hopen dan ook dat eene dankbaarheid zonder einde ons zal te beurt vallen.

» Eene belooning komt ons natuurlijk ook toe, eene koninklijke belooning, en omdat wij weten dat ondank 's werelds loon is, dat de grooten dezer aarde meestal denken dat de kinderen der menschen voor hen in de wieg zijn gelegd en grootgebracht en het de plicht is dezer mannen aan de grooten dienst te bewijzen, hebben wij onze belooning maar zelf genomen...

» Genomen is eigenlijk niet het woord, want wij hebben gedacht dat de benodigdheden, welke ons hebben gediend om de rol van den koning van Ostarië te spelen, ons toebehooren...

» Daarom hebben wij en kroon en sceppter medege dragen.

» Wij staan steeds ten dienste van uwe Majesteit en noemen ons met diepen eerbied

» Van Uwe Majesteit

De onderdanige dienaars. »

Er werd voorloopig besloten alles stil te houden en te wachten op de komst van den koning, die voor 's morgens door het schrijven der bandieten aangekondigd werd.

Met vreugde werd de boer dan ook begroet, die, als hem werd medegedeeld wat er gebeurd was, in toomlooze woede losborst en zwoer dat hij de schelmen zou weten te doen vatten, al moest hij er heel de wereld voor overhoop zetten, al de regeeringen lastig vallen, de politie der geheele aarde op hen loszenden!

Hoe men hem naar zijne gevangenis had gebracht, uit het paleis had ontvoerd, daarover wist geen mensch een woord te zeggen, dat bleef een raadsel.

De officieren der wacht hadden niets gezien, niets gehoord en Promkim, die er wel iets van wist en 't overige wel raden kon, zweeg als een graf...

Een tiental dagen later zaten Rol en Bel in de vergaderzaal der internationale vereeniging.

— Ik begrijp er niets van, zei de eerste. Den dag na de kroning heb ik in het *Ostarië's Morgenblad* gelezen, dat de koning erg vermoeid was en dien dag niet zou ontvangen. Zijn huisdokter had hem de volkomendste rust aanbevolen. Dat de vent niet al te best te poot was, dat kon ik verstaan.

— Ja, dat is te begrijpen.

Sindsdien lees ik alle dagen de drie bladen die te Osta van de pers komen, maar geen woord is er in te vinden, noch over de koningsoplichting, noch over het verdwijnen van kroon en sceppter... Dat verveelt me geweldig!

— Ze zullen het wellicht beter gevonden hebben er geen woord over te reppen, om niet bespot te worden door heel de beschaafde wereld! Ze zouden dan het inhalen en kronen van Krablensky moeten herbeginnen, en, hoe zouden ze 't doen, nu de kroon uit het zicht verdwenen is?

— Ja, eigenlijk hebben ze gelijk de historie niet ruchtbaar te maken. Maar, daarmee zijn wij gefopt. Niemand zal dan weten hoe flink wij te Osta gewerkt hebben. Onze faam wordt er door bestolen, en, ge weet het, ik kan geen diefstal lijden!

— Ik evenmin. Stelen is al te laakbaar!

— Ik ga de historie van naaldeken tot draaden op het papier stellen en het aan eene Fransche, eene Engelsche, eene Duitsche en eene Vlaamsche gazet sturen... De wereld moet weten hoe we dat feest hebben doen gelukken... Zoiets mag toch niet verdorven blijven!...

— Ik zou het niet doen.

— Neen?... Waarom niet?

— Och, we gaan honderd brave lieden den duivel aandoen, Promkim aan de galg brengen, heel Ostarië aan den spot prijs geven, en dat allemaal om wat roem te verwerven.

— Waarom werken wij anders?

— Om het geld toch ook wel wat!... Als alles stil blijft, en ik geloof dat ze nu van 's konings zijde daarover geen woord meer zullen lossen, dan geraken wij zeer gemakkelijk de steenen van de kroon kwijt. Maken wij

alles bekend dan zendt men wellicht al de speurhonden van Europa op ons los. Is dat niet zoo, broeder ?

— In dit opzicht kunt ge gelijk hebben.

— Moeten we onzen medewerker niet raadplegen

— Hij zal zijn deel krijgen van de winst, een derde zooals op voorhand vastgesteld werd. Al het overige gaat mij aan en ik heb de gewoonte niet iemand te raadplegen.

— Ook mij niet ?

— Dat weet ge beter, broeder, en het doet me leed u dat te hooren zeggen.

— 't Was niet gemeend.

— Gij vindt dus beter niets...

Bel onderbrak hem:

— Ik laat alles aan u over, broeder.

Rol dacht een oogenblik na.

— En ik wil er ook niet over beslissen.

Hij riep een dienaar.

— Twee dobbelsteenen.

Als deze hem gebracht werden, deed hij een worp, keek mistroostig de teerlingen aan en mompelde:

— Zeven!... Onpaar!

— Ja, zeven is dikwijls onpaar!

— Het doet me spijt.

— Ik begrijp er niets van! Wat beteekent dat ?

— Ware het paar geweest, ik zou alles aan 't klokzeel hebben gehangen... Het is onpaar!... De Koning van Ostarië mag op zijne twee ooren slapen, als hij die moeilijke turnoefening kan uitvoeren in zijn bed... We zouden er veel roem mede geogst hebben!... Enfin, het lot is geworpen...

Een oogenblik staarde Bel glimlachend Rol aan, die op zulke zonderlinge wijze over het bekend maken van den Ostarischen veldslag beslissen liet.

Dan sprak hij:

— Broeder, hoeveel zijn de steenen van de kroon waard ? Ik wil beduiden: wat zullen ze ons opleveren ?

— Vijftien tot twintig millioen.

— Hewel, broer, bestel dan eene flesch champagne en laat onze faam maar wat rusten. Het zal haar geen kwaad doen en, als onze tien millioen verteerd zijn, dan mag onze faam weer met ons de baan op. De faam mag zulke vette weken niet kennen!...

Te Osta werd evenmin iets over de onderneming der vagebonden losgelaten en zoo heeft niemand, buiten de ingewijden, iets ge-

weten over de blijde intrede en de kroning van een bandiet der groote wereld...

— Hier eindigt het handschrift, zei de dwerg, waaronder echter de volgende nota geschreven staat:

« Door mij, Louis Ducheyne, secretaris van » den heer Queepère, zoo trouw mogelijk uit » den mond van Bel en Rol opgeteekend, in » de gevangenis te Parijs.

» Louis Ducheyne ».

Indien gij het nog wenscht, beste vrienden, zoo ging de kleine man voort, zal ik u lezing geven van een handschrift van mijn vader zelf, waarin hij heeft opgeteekend hoe hij de hem gedane opdracht tot een goed einde wist te brengen.

Al onze reizigers zegden volmondig dat ze met het grootste genoegen naar dat tweede verhaal zouden luisteren...

— Het belooft niet alleen belangwekkend te wezen, sprak Daks, te hooren hoe de schrandere detective tegen deze twee behendige fielten den strijd heeft gevoerd, maar wij spreken niet over het doel dat wij thans najagen en vergeten alzoö ons leed...

Allen stemden hiermede in en de bestuurder der agencie ving met de lezing van vader's verhaal aan, dat getiteld was:

Hoe ik de Kroon en den scepter van Ostarië en Bel en Rol te pakken kreeg.

Eenige dagen na de kroningsfeesten, die met zooveel luister te Osta hadden plaats gehad, werd ik dringend naar de hoofdstad van Ostarië geroepen en ten paleize van den koning ontboden.

Ik werd door den vorst zelf in verhoor ontvangen...

— Hetgeen ik u ga toevertrouwen, zoo sprak hij, weten slechts enkele personen mijner omgeving en van den gezant van Rusland... Allen hebben een duren eed gezworen en zullen de tong achter de tanden weten te houden...

Daarna schetste hij mij in breede trekken hoe de kroon en de scepter, die tot de kroning van den ondergeschoven koning hadden gediend gestolen waren geworden.

— Mijn geheimschrijver, zoo vervolgde hij, zal u met de meeste nauwgezetheid al mededeelen wat ons over deze treurige zaak bekend is en ieder in het paleis, van den hoogste tot den laagste, is dag en nacht te uwer beschikking, om u te helpen licht in deze duistere zaak te brengen.

Indien ge mij mocht noodig hebben, gij hebt het slechts te laten weten.

Ik was eerst van plan de verschillende regeeringen aan te spreken, om de politie der meeste gouvernementen met de zaak te zien gelasten, maar twee redens hebben mij genoopt geen gevolg aan dat eerste voornemen te geven.

Ten eerste zou ik dan de geheele geschiedenis moeten kenbaar maken, die weldra aan het klokzeel zou worden gehangen door de dagbladen, die alles weten eens dat er iets in handen van de politie komt.

Ten tweede weet ik bij ondervinding dat de politie over 't algemeen geen speurhonden bezit, die eene zoo rare historie kunnen opklaren zonder dat het toeval hen helpt, en ik wensch niet naar het toeval te wachten, daar een spoedig gelukken in de opsporingen alleen het nog kan mogelijk maken de kroonjuweelen gaaf terug te vinden.

Dat is de hoofdzaak... Dat de fielten gevangen en gestraft worden zal mij genoegen doen, maar ik wil mij wel dat plezier laten ontnemen, als ik kroon en scepter mijner voorvaderen kon terug in mijn bezit krijgen...

Dat zegt genoeg wat ik van u verlang...

Gij staat bekend als de behendigste detective van de heele beschaafde wereld en ge zijt er op ingericht om ook zulke zaak tot een goed einde te brengen.

— Ik zeg Uwe Majesteit oprecht dank voor deze vleieniende woorden, maar ik ben er geenszins zeker van te zullen gelukken... Ik heb daar eene gegronde reden voor.

— En die is?

— Dat ik tegenover twee fielten sta, die zoo vernuftig zijn als ik... En die er ook op ingericht zijn om mijn pogen te doen mislukken...

— Twee fielten, zegt ge... Gij kent dus de dieven?

— Ik denk ja... Wie is er in staat zulk een stout bedrijf tot een goed einde te brengen, als het niet Bel en Rol zijn, de wereldbepaalde bandieten?

— Ik heb ook aan hen gedacht...

— Alleen de derde man brengt mij in de war...

— De derde?

— Ja, Bel en Rol hebben steeds de gewoonte getwee te werken... Niet een van de twee heeft de figuur om Uwe Majesteit in levenden lijve voor te stellen... Die derde man doet mij twijfelen...

— Een medeplichtige...

— Ja, maar de twee deugnieten hebben altijd het welgelukken hunner ondernemingen te danken aan het feit dat ze geen andere hoofdrollen duldden en zich slechts lieten helpen door figuranten, die niet wisten wat ze in het stuk deden... Dat is ook de reden geweest waarom ze nooit verraden werden en niet in het net vlogen. En toch gis ik dat zij het geweest zijn... Uwe Majesteit zal wel gelieven in te zien dat ik voor geene gemakkelijke taak sta...

— Zeker, en ik zal u dan ook beloonen zooals nooit een vorst iemand beloond heeft... Als gij gelukt moogt gij zelf uwe belooning aangeven...

— Ik zal beproeven U voldoening te schenken, Sire...

Het onderhoud was afgelopen, maar ik verliet het paleis met weinig hoop op welgelukken...

Ik begaf mij bij den geheimschrijver, die mij in zijn bureel verwachtte en mij met veel plichtplegingen ontving, waaruit was op te maken dat de vorst de noodige onderrichtingen had gegeven aan zijn omgeving en niemand mij den voet zou durven dwars zetten of mishagen...

De man deelde mij mede tot in de minste bijzonderheden wat er van de zaak bekend was en overhandigde mij de twee brieven der dieven, op gewoon papier met de schrijfmachien geklopt...

En ik kon weg, om mijn werk te beginnen...

Wat bezat ik als leidraad?

Lord Fitztrolay?

De naam was bekend in den engelschen adel, maar werd gedragen door hooggeplaatste en zeer rijke lieden, die natuurlijk niets te maken hadden met den avonturier die geholpen had aan den diefstal van kroon en scepter van Ostarië...

De gissing dat Bel en Rol de hand in het spel hadden?

Het waren luttel gegevens, waarop weinig te steunen was.

Er verliepen vele dagen, welke ik te Osta doorbracht om opzoekingen te doen, eer er een klein lichtje, het vlammetje van een dun kaarsje in de verte te bespeuren was...

Maar, het lichtje kwam toch...

Ik ontdekte door een toeval dat Promkim met den lord had gespeeld...

De vent had reeds mijn aandacht getrokken, omdat hij den dag der oplichting van den koning het bevel had gevoerd in het paleis en ik vernomen had dat hij verslaafd was aan het spel en den drank...

Ik had hem door een man der agencie laten bespieden, om zijn handel en wandel tot in de geringste bijzonderheden na te gaan en mijn bediende had vriendschapsbetrekkingen aangeknoopt met een bediende van een speelhol, waar de bevelhebber zijn geld kwam verliezen...

Eenen avond dat Promkin weer aan de speeltafel zat, sprak de bediende de volgende woorden uit:

— Als die kerel wilde spreken, zouden er zonderlinge dingen aan 't licht komen.

— Gij maakt mij nieuwsgierig...

— Och, ik weet van de zaak niet te veel, maar ik ben er toch zeker van dat de consul van Rusland veel geld zou geven om te vernemen wat ik hem er over zou kunnen vertellen.

— Ga hem dan vinden.

— Neen, het zou mij te veel last berokkenen en wie weet of ik wel iets zou krijgen voor mijne inlichtingen. Mijn man deed alsof de woorden van den knecht hem niet het minste belang inboezemden en zei:

— Spreek er dan maar aan niemand over of men verplicht u nog te laten hooren wat ge er van weet, en het zal al niet veel te beteekenen hebben, anders zoudt ge u wel tot de belanghebbenden wenden.

En hij verliet den dienaar.

Zijn opzet gelukte, want zooals altijd in zulke gevallen was de knecht in zijn eigenliefde getroffen door de bewering dat zijn wetschap niets om het lijf had.

Toen mijn gezondene terug bij den praatzielen kerel kwam, wierp deze opnieuw de zaak Promkim op het tapijt en fluisterde zijn toehoorder in het oor:

— Hebt ge al hooren spreken van den plaatsvervanger van onzen koning bij de kroningsfeesten?

— Ik versta u niet.

— En van de kroon die spoorloos verdwenen is.

— Waar?

— Ja, als ge weet waar die is, dan zoudt ge een schat gewonnen hebben.

— Ik bedoel, waar is die kroon verdwenen.

— In het paleis van den koning.

— 't Is het eerste woord dat ik er van hoor.

— Ze denken dat niemand, buiten de ingewijden van het paleis, er iets over vernomen heeft, maar op het consulaat van Rusland zijn er lieden die niet zwijgen kunnen en daar is de historie aan het klokzeel gehangen.

— Zoo, zoo...

De knecht sprak nog stiller:

— Ze hebben den koning opgelicht.

— Ha!

— Een man in zijn plaats gezet, die de kroon en den scepter heeft gestolen en er mede op de vlucht is gegaan.

— En gij gelooft dat?

— Ik vernam het uit zeer betrouwbare bron.

— Dat zeggen al de menschen die eene gekke geschiedenis rondstrooien.

— De dief noemde zich lord Fitztrollay.

— Gij kent den dief?

— Zijlie ook, maar ze weten niet wie die lord eigenlijk is en waar hij nestelt.

— Dan weten ze eigenlijk niets... Maar wat heeft de majoor Promkim met deze zaak te maken?

— Ze schijnt u eindelijk wat meer belang in te boezemen?

— Ja, ik moet het bekennen.

— Hewel, Promkim heeft hier met dezen valschen lord gespeeld en veel verloren.

— En wat zegt dat?

— Laat me voleinden... Hij was bevelhebber in het paleis den nacht der oplichting... Een paar dagen later heeft hij hier weer veel geld op de speeltafel gebracht...

— En dan?

— Dat is alles... Zegt dat niet genoeg?

Mijn man haalde de schouders op en sprak: — Gij hebt gelijk niet naar den consul van Rusland te gaan, want men zou er u doodgewoon aan de deur walsen... Wat hebben uwe gissingen te beteekenen?

En hij liet den verbaasden dienaar aan zijn lot over, om mij dadelijk te komen melden wat de bediende van het speelhol hem had laten hooren.

Ik besloot mij met Promkim te gelasten en gelukte er in na enkele dagen zijn speelmakker, zijn gezelschap van zijn nachtelijke uitspattingen en zijn vriend te worden, omdat ik nog al dikwerf verloor.

Eenen vroegen morgen, toen hij dooddronken en weemoedig was, bracht ik behendig het gesprek, dat wij met stukken en brokken voerden, want ik hield mij ook als erg op dreef in den wijngaard des Heeren, op de kronings-

feesten en liet hooren dat ik toch iets wist, al was het niet veel, van den diefstal welke in het paleis had plaats gehad zonder van kroon of sceppter te spreken.

Promkim voelde zijn hart van verdriet krimpen en, onder een tranenvloed, met begeleiding van gesnik, vertelde hij mij al wat er met hem gebeurd was.

Ik wist nu dat er een chèque van lord Fitztroy geweest was en waar de trouwlooze paleisoverste het geld was gaan ontvangen.

Het was een Parijzer bankhuis, zoo vernam ik nog dienzelfden morgen, dat op de Oost-rijche bank een krediet voor lord Fitztroy had doen openen.

Een paar dagen later bevond ik mij in de hoofdstad van Frankrijk en wist er achter te komen dat het bankhuis, dat niet goed befaamd was en zaken deed met verhealers en wellicht met nog ander bandieten, door den heer Leblor gelast was geworden aan den lord te Oost geld te bezorgen.

Wie die heer Leblor was en waar hij woonde was niet te onderscheppen.

Ik stond hier weer voor een muur, die te hoog was om er over te klimmen.

Eenen namiddag zat ik mismoedig na te denken en kwam de naam Leblor gedurig in mijne gedachten, toen opeens een kreet van verrassing mij ontsnapte.

Dat ik zoiets niet eerder had opgemerkt!
Leblor!...

Het woord in twee gekloven gaf Leb en Lor en deze twee lettergrepen omgekeerd lieten lezen Bel en Rol... Ik had nu de verzekering dat ik goed geraden had toen ik deze twee schobbejakken als daders opgaf en ik wist nu ook dat ze te Parijs waren of er toch in den laatsten tijd geweest waren en met het bankhuis zaken hadden gedreven...

Het was een goeden dag voor mij, weeral te danken aan het toeval en die zoo laat was gekomen, omdat gebrek aan logiek mij niet eerder den naam Leblor had laten ontcijferen.

Des anderdaags was een agent van het Parijzer hulphuis mijner agencie klerk in de bank en het duurde niet lang of ik wist dat de heer Leblor voor eene overgrootte som in de onderneming was betrokken.

Hij had eene vergadering van den beheerraad bijgewoond, zoo had de nieuwe klerk kunnen onderscheppen.

De twee fielten, of toch een hunner, waren in de hoofdstad, maar ik kon maar niet te weet komen waar de heer Leblor woonde.

— In ieder geval, zoo dacht ik, hebben de bandieten tien tegen een de kroon en den sceppter nog in hun bezit... Het is nog te vroeg om er zich van te ontdoen... Misschien hebben ze de steenen uit de sieraden gebroken en het goud laten smelten... Het zou hen eene mooie som geld opbrengen maar de juweelen zijn gaaf en ongeschonden veel meer waard... Hoe ga ik met de heeren Bel en Rol in aanraking komen, om dat alles te vernemen?

Intusschen werd door mijn agencie het spoor gevonden van eene internationale vereeniging van dieven, hotelratten, baanstroopers en andere fielten, die zaken in 't groot dreven, maar, wier club, gevestigd in een groot schoon gebouw, uitsluitend toegankelijk was voor bandieten van alle pluimage en waar een zoo degelijk toezicht werd gehouden dat de fijnste speurhond der politie en de beste mijner detectiven er niet in gelukt waren in den club een voet in huis te krijgen.

Hoe zou ik er binnengeraken, om met Bel en Rol de noodige betrekkingen aan te knopen, ten einde hun de kroon en den sceppter, als deze juweelen nog bestonden, te ontfutse-len?

Begin zulk een vraagstuk maar eens op te lossen!

Toch gelukte ik er in, na vier en twintig uren slapeloos te hebben doorgebracht en in-stede van hersenen wellicht onder mijn her-senpan een soort eiersaus te vinden was...

Het was volstrekt noodig zoo snel mogelijk te handelen, om het verschacheren der voor-werpen te voorkomen...

Een week later werd in eene afgelegen zij-straat der wijk van het faubourg Saint-Antoine een winkel van oudheden geopend en ik stond er achter den toog, tusschen allerlei oude bullen, die geen mensch zou willen koo-pen hebben.

In de meeste bladen der hoofdstad was de volgende aankondiging verschenen:

« Antiquaire koopt allerlei voorwerpen, wel-
» ke ook hun waarde en hunne herkomst zij.
» Beschikt over zeer groote sommen, om voor
» rekening van Amerikaansche liefhebbers te
» koo-pen ».

De politie was verwittigd en ik werd om deze annonce niet lastig gevallen, wat anders wel het geval zou geweest zijn, daar « welke ook hunne herkomst zij » argwaan zou ver-wekt hebben.

Hetgeen ik voorzien had, geschiedde... Ik ontving in mijn winkel het bezoek van allerlei

dievenras, dat mij de meest verschillende zaken aan spotprijzen te koop bood en ik kocht al wat ik maar bergen kon.

Ik deed de ondervinding op dat een verhealerszaakje zeer winstgevend moet zijn en een sluwe handelaar in gestolen goed spoedig op het droog moet zitten, in een der twee be teekenissen van dat gezegde: rijk of in de gevangenis!

Er kwamen ook dieven der groote wereld en daar ik niet te veel afdong en nooit vragen stelde die zij niet graag hoorden en nog minder beantwoordden, won ik hun vertrouwen.

Om de zaken met deze heeren gemakkelijk en met minder gevaar dan in mijn huis af te doen, kreeg ik toegang tot den internationalen club en werd er als lid aangenomen.

Ik had aan de bestuursleden eene historie opgedischt die mij in hun oogen voor een der behendigste bandieten der wereld moest doen doorgaan.

Eenen namiddag kreeg ik Bel en Rol voor de eerste maal in levenden lijve te zien.

De twee befaamde deugnieten hadden mij in de bestuurskamer ontboden, want zij waren natuurlijk de twee invloedrijkste leden van den beheerraad des clubs.

— Opgepast, dacht ik, want ge staat tegenover twee van de vernuftigste stielmannen van het edel vak der langvingerlarij... Laat u niet vangen, Queepère, of het is voor altijd uit met de kroon en den scepter en dan ook met uwen liefdedroom!

Ik moet bekennen dat ik mij hoegenaamd niet op mijn gemak voelde, toen ik tegenover de twee heeren gezeten was.

Het was Bel die mij als volgt toesprak:

— Heer Leblond, antiquaire?

— Om u te dienen.

— We zullen zien of dat zijn kan... Geen Jood?

— Dat ziet ge toch wel... Geboren Engelschman, van fransche afkomst.

— Opperbest.

— Mag ik u vragen met wie ik de eer heb?

— Nog al nieuwsgierig!

Bel keek zijn makker ondervragend aan.

Deze laatste knikte instemmend.

— Wij hebben inlichtingen over u ingewonnen en achten dat wij vertrouwen in u mogen stellen... Bel, Rol en Compagnie...

Ik deed de grootste verbazing blijken, en moet zeer goed deze rol gespeeld hebben, want een korte glimlach, dadelijk onderdrukt,

speelde op de lippen van Rol, een glimlach van voldoening over den indruk dien zij op mij maakten.

— Bel en Rol, zei ik, met eerbied in de uitdrukking... Het is voor mij eene groote eer... Ze valt zelfs weinige stervelingen te beurt...

— In ons voordeel... Wij weten dat wij eene wereldfaam bezitten en zijn er trotsch op, maar wij houden er hoegenaamd niet aan te worden voorgesteld aan kinderen der menschen... Ter zake... Gij koopt kostelijke en zeldzame stukken?

— Ik beschik over groote sommen, mij door een Amerikaanschen collega ter hand gesteld om zeldzame voorwerpen aan te koopen ten behoeve van Amerikaansche milliardaires...

— Hoeveel millioen?

— Van één tot vijftien...

— Is dat het maximum?

— Misschien niet... Ik zal u daar kunnen op antwoorden als ge mij zult gezegd hebben, wat gij mij aan te bieden hebt.

Weer blikte Bel zijn vriend Rol ondervragend aan.

— Och, zei deze laatste, wij moeten toch eindigen met de historie te vertellen, willen wij bewijzen dat onze stukken echt zijn... Ga er maar toe over, broeder...

En tot mij:

— Geef ons uw eerewoord van verheeler, dat gij nooit een woord van het verhaal zult loslaten, of ge de kroon of den scepter van Ostarië koopt of niet...

— Ik geef er u mijn eerewoord op.

Tusschen schurken wordt daar veel waarde aan gehecht, omdat die kerels meestal het aan een confrater gegeven woord niet breken.

— Luister dan sprak Bel weer, en ge zult vernemen hoe wij een der knapste bedrijven onzer goedgevulde loopbaan tot een goed einde hebben gebracht.

En hij verhaalde mij in korte trekken hoe de diefstal in het koninklijk paleis van Ostarië bedreven was geworden.

Hij vertelde ook hoe de twee fielten op de gedachte waren gekomen dat stoute waagstuk uit te halen.

— Het was te Oostende, op het terras van een koffiehuis aan den zeedijk dat wij het voornemen hebben opgevat den koning van Ostarië deze poets te bakken...

Mijn broeder las een fransch dagblad, waarin gesproken werd over de kroningsfeesten te Osta die een paar maanden later zouden plaats hebben en eene afbeelding van kroon

en sceppter der oude koningen voorkwam, naast het portret van den vorst van Ostarië.

— Dat zou iets voor ons zijn, sprak hij.

— Te goed bewaakt wellicht, antwoordde ik en wierp een blik op het dagblad.

— Ik geloof dat de koning van Ostarië hier te Oostende rondloopt, voegde ik er bij, maar heel en al incognito, want hij heeft niet veel om het lijf.

— Hier?

— Wel ja, herinnert ge u niet dat ik uwe aandacht trok op den jongen man die 's avonds langs de terrassen drentelt...

Ha, ja... Ge hebt gelijk... Hij is een evenbeeld van den vorst.

— Vooral als hij zijn tot op den draad versleten plunje moest ruilen tegen een vorstelijk uniform...

Hier bleef het bij, maar een voornemen begon in mijn brein van dien stond af te werken.

Des avonds schoof de hongerlijder, want dat zag de man er uit, langs het strand weer voorbij ons...

Ik ga immer, als ik een plan heb opgevat, recht op het doel af... Het is een stelsel, dat mij immer veel baat heeft gebracht.

Zonder dralen en zonder iets aan mijn broeder toe te lichten, volgde ik den man.

Ik sprak hem aan, om hem te vragen of hij mij geen lucifertje kon bezorgen.

Naast hem kuerde ik voort en knoopte een banaal gesprek met hem aan.

Het duurde niet lang of hij sprak over zichzelf, en zoo vernam ik dat hij uit Ostarië herkomstig was, van eene goede familie die ten onder was gegaan, te Parijs had gestudeerd en thans schier geen middelen van bestaan meer had.

Een briefje van honderd frank maakte zijn tong geheel los en ik hoorde dat ik met een hotelrat te doen had, een hotelrat in 't klein, die slechts geringe zaken deed en dikwerf op zijn tandvleesch liep...

Des anderdaags was de man netjes gekleed, op mijn kosten natuurlijk, en dineerde met ons.

Het ontwerp werd opgemaakt en stond een paar dagen later geheel op zijn pootjes: de kroonjuweelen van Ostarië's vorst zouden in onze handen overgaan.

En, zooals ge weet, gelukten wij er volkomen in...

Waaruit te leeren is dat dagbladartikels soms zeer nuttig zijn in handen van menschen

die den noodigen durf aan vindingrijkheid paren.

En Bel besloot zijn verhaal met de vraag:

— Wilt gij de juweelen koopen?

— De prijs?

— Twintig millioen.

— Gij gaat er grof aan!

— Ze zijn het dubbel waard... Alleen aan edelgesteenten en kostbaar metaal... Daarbij hebt ge dan hunne oudheidskundige waarde...

— Misschien krijg ik ze in Amerika wel geplaatst, maar ik moet ze toch eerst zien, om ze te schatten.

— Dat spreekt.

— Wanneer en waar.

— Dezen namiddag, drie uur, hier in deze kamer.

— Ik zal er wezen.

— Aan niemand een woord.

— Sinds lang doe ik zaken.

— In kroonjuweelen?

— Neen, maar ik heb reeds gevaarlijker werk gedaan.

— Ja, gevaarlijk is het niet, want de sieraden zijn nergens gesignaleerd, omdat de politie niets van de historie afweet. Ge kunt dus in Amerika zonder vrees het aanbod doen, onder deze uitdrukkelijke voorwaarde dat de rijke verzamelaar met de kroon en den sceppter in de eerste jaren niet uitpakt... Hij zou ze kwijt zijn en het zou gevaarlijk wezen voor u...

— Dat is zoo... De noodige voorzorgen neem ik in dat opzicht... Tot dezen namiddag...

— Gij werkt flink... Wij hebben in u den rechten man getroffen...

— Twijfelt daar niet aan...

Op het gestelde uur was ik in de bestuurskamer van de club...

Enkele oogenblikken later kwamen Bel en Rol er ook, vergezeld van een man, die een schrijn droeg.

Hij werd mij door Bel voorgesteld:

— Zijne Majesteit de Koning van Ostarië.

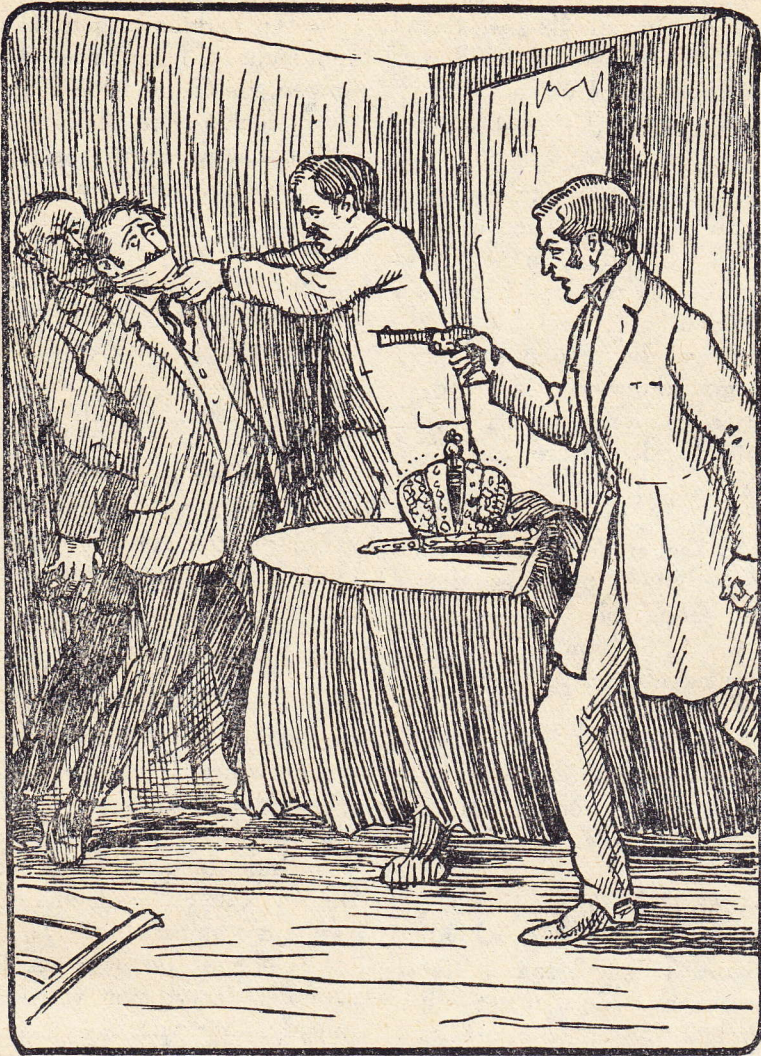
De gelijkenis was inderdaad sprekend.

Ik besteedde geruimen tijd aan het beschouwen en herbeschouwen van de kostbare voorwerpen, tot Bel zijn geduld verloor en sprak:

— Hebt gij ze nu genoeg gezien?

Ik keek hem even aan en zette mijn onderzoek voort.

— Katten in zakken koop ik nooit! zei ik kortweg.

Een prop werd hem in den mond geduwen (Blz. 634).

Eindelijk staakte ik mijn werk en liet mij de volgende woorden ontvallen, op een toon die geen tegenstand duldde.

— Ik geef vijftien millioen.

— Nooit...

— Geen frank meer... Niet t' akkoord... Dan heb ik de eer u te groeten...

Dat maakte geen indruk op Bel, die op doodgewonen toon zei:

— Wilt ge ons eenige oogenblikken alleen laten?... Wij zullen uw aanbod wegen en wikken.

Ik verwijderde mij.

Toen de bandieten mij hadden laten terugroepen, nam Bel weer het woord:

— Wij zijn het eens over den door u gestelden prijs...

— Ik zal dan bij mijn lastgever te New-York de noodige stappen doen.

— Best... De betaling moet in geld geschieden, liefst amerikaansche bankbrieven...

Geen chèques...

— Begrepen...

Wij drukten malkeer de hand, een glas schuimwijn werd op de overeenkomst geleid en ik kon gaan...

Het moeilijkste mijner taak begon thans.

De sचेpter en de kroon in handen krijgen, dat zou wellicht geen reuzenwerk wezen, maar ik had ook voorgenomen de twee befaamde bandieten te vangen, en dat zou, ik gaf er mij goed rekenschap van, een zeer moeilijk waagstuk zijn.

Het is zeker dat de dieven, die schenen vertrouwen in mij te stellen, op hun hoede zouden zijn en mij verschalken zou voor deze sluwe mannen, die op dat gebied niet aan hun proefstuk waren, wel te doen zijn.

Hoe moest ik het aanvangen?

De oplossing van dat vraagstuk kostte mij weer meer dan een slapeloozen nacht...

Maar ik vond toch het middel, doch dan

moest alles zich voordoen zooals ik giste dat het gebeuren zou, en mijne gissingen konden zeer wel op onvaste gronden berusten.

De omstandigheden moesten den raad brengen.

Enkele dagen na mijn laatste onderhoud met Bel en Rol, kwam ik hen opzoeken in de club en toonde hen een telegram, in het engelsch opgesteld, en hetwelk uit de Vereenigde Staten was verzonden.

Het werd mij op bevel der regeering door een der Parijzer telegraafbureelen afgeleverd, waar het uit één stuk, zonder ooit uit Amerika geseind te zijn geworden, werd gefabriceerd.

Het luidde:

« Moogt het hoofddeksel en den wandelstok »
» koopen voor den bedongen prijs van tien »
» pond. De noodige chèque volgt.

» John Bilton ».

Na het telegram gelezen te hebben, zei Bel:

— Gevaarlijk!

— Waarom? vroeg ik.

— Een chèque van tien millioen gaat de aandacht van de bank wekken en de politie zal spoedig op de hoogte worden gesteld.

Ik glimlachte:

— Mijn beste heer, sprak ik, de politie moet in mij een volledig vertrouwen stellen, wij ze er voor betaald wordt... Ik wil daar echter geen gebruik van maken... Gij aanziet mij toch voor geen « groene » in zulke zaken!... Er zullen mij uit verschillende steden en getrokken op onderscheidene fransche banken chèques worden toegestuurd.

— Flink gewerkt, merkte Bel aan.

— Hoe zult ge mij de twee voorwerpen afleveren?

— Wanneer denkt gij het geld bijeen te hebben? vroeg Rol.

— Ho, binnen een drietal dagen waarschijnlijk.

— Verwittig ons dan.

Ik moest nu mijn grooten troef uitspelen.

— En de stukken worden mij thuis bezorgd?

De twee bandieten keken malkaar aan.

— Dat kan gebeuren... Tegen betaling der gansche som in bankbrieven. Amerikaansche munt, zooals overeengekomen...

— Ja...

Ik moest mij zelf geweld aandoen om mijne vreugde te verbergen.

Toen ik buiten de club kwam was mijne blijdschap reeds erg verkoeld.

— Zij hadden te gemakkelijk « ja » gezegd, zoo dacht ik. Daar zit iets achter... Queepère, jongen, zie uit uw twee oogen en heb spijt dat ge er slechts twee bezit!

Ik dacht weer uren na en nam de noodige maatregelen, voor zooveel er te nemen waren tegenover eene niet te voorziene gebeurtenis.

Op den bepaalden dag en op klokslag van het gestelde uur, verscheen de valsche koning van Ostarië in eene automobile, stapte er uit met een voorwerp in een doek gewikkeld en trad in mijnen winkel.

— Sluit de deur, zoo sprak hij.

Ik gehoorzaamde en leidde hem in het kleine salon, achter den toog gelegen.

Hij plaatste het ingepakt voorwerp op de tafel, ging zitten en legde een revolver voor zich.

Ik ging eveneens aan de andere zijde der tafel plaats nemen, na uit een geldkoffer eene goed gevulde lederen brievenstasch gehaald te hebben, die ik voor mij legde, naast een grooten browning.

— Nu kunnen wij de werkzaamheden beginnen, zei ik op zeer kalmen toon.

— Inderdaad, sprak de afgevaardigde van Bel en Rol, en ontdeed het kostbare schrijn van zijn omhulsel.

Hij opende de doos en de kroon en de sceppter der vorsten van Ostarië lagen voor mij te schitteren.

Ik opende de portefeuille...

Dat was het vastgestelde teeken...

Eene onzichtbare deur, in den wand aangebracht en van hetzelfde behangpapier voorzien als de muren, was behoedzaam geopend geworden...

Toch had de koning iets gehoord, want hij wendde het hoofd half om...

Hij kon geen beweging maken, geen kreet slaken.

Twee sterke mannen waren als tijgers op hem toegesprongen, terwijl ik was rechtgevlogen en den revolver van den man had gegrepen...

Een prop werd hem in den mond gewrongen, hij werd op den grond geworpen en aan armen en beenen met stevige koorden gebonden...

Dat alles was bliksemsnel geschied...

Wij wachtten enkele oogenblikken.

Toen werd er driemaal, met korte tusschenpoozen, op de straatdeur geklopt.

Ik ging openen...

— Alles is in regel, zei de man die zich vertoonde en met de hand aan de pet als een soldaat groette...

— Ik kom...

Een drietal auto's, waarvan een in de straat zelf en twee in eene aanpalende straat stonden, waren door mannen omringd, die den revolver in de vuist de inzittenden bedreigden.

In de eerste zaten een heer en eene dame.

Na hen goed bekeken te hebben, beval ik:

— Laat doorrijden...

Wat de chauffeur dan ook dadelijk deed, zonder dat er uitleg door de verschrikte menschen werd gevraagd.

In het tweede rijtuig zaten twee heeren.

— Binden, zei ik... Bij de minste beweging doodschieten!...

Bel en Rol lieten zich alles welgevallen...

Zij wisten dat hun leven op het spel stond.

— Naar de prefecture van politie, klomk mijn bevel... Ik zal er zoo dadelijk toekomen. Bel knarstandde van woede.

— Gij zijt een schurk! kreet hij.

— Verschooning, sprak ik... Ik zal u mijzelf voorstellen... Queepère, van de beroemde agencie... Om u te dienen...

— Val dood! riep Bel.

Rol was kalmer.

— Wij zullen u deze grap duur doen betalen, zeide hij met overtuiging.

— Tien millioen, spotte ik... 't Is de prijs!..

Het rijtuig, waarin twee mijner mannen, den revolver in de vuist, naast het dievenpaar hadden plaats genomen, reed voort...

Mijne gissingen waren bewaarheid geworden.

— De twee bandieten, zoo had ik overwogen, zullen niet zelf bij me thuis komen, maar zij zullen den man dien zij afzenden toch met het kostbaar schrijn niet alleen laten gaan... Zij zullen in den omtrek mijner woning op hem wachten... In een rijtuig, dat staat vast...

Ik had dan ook een aantal beproefde mannen der agencie op wacht gesteld, die opdracht hadden gekregen de voertuigen in mijne straat en de belendende wegen te omsingelen, zoodra uit een der vensters van het huis van den antiquaire een vrouw zou naar buiten kijken.

Bel en Rol zaten in de klem en de kroon, met den scepter van Ostarië waren gratis in mijne handen.

Als ik later over het spel nadacht, kwam het mij voor dat ik het toch gemakkelijk had gehad en de twee sluwe fielten nog al domweg in het door mij gespannen net waren gesukkeld...

De drie bandieten werden zwaar gestraft, daar zij verschillende zware misdrijven op het geweten hadden, maar van hun bedrijf te Osta werd geen het minste gewag gemaakt...

Eens in de gevangenis, zonder de geringste hoop er nog uit te geraken, waren de deugnieten mak als lammetjes geworden en mits hun verzachting van hun lot te beloven, hetgeen hun dan ook later werd gegeven, stemden ze er in toe van de oplichting des konings en den roof der kroonjuweelen geen woord te reppen...

Ik heb niet meer van hen gehoord... Het leven in de gevangenis zal hun geen goed gedaan hebben, dat is zeker, en zij zullen haar wellicht niet levend hebben verlaten...

Een dezer dagen moet ik toch eens laten nagaan hoe de twee beroemde kerels gevaren zijn... Dat heeft echter voor deze geschiedenis minder belang...

— Hier eindigt het handschrift, zei Queepère... Ik zal er een nabericht aan toevoegen, want mijn vader heeft vergeten te verhalen hoe hij voor zijn optreden beloond is geworden.

Toen hij door den koning van Ostarië in gehoor werd ontvangen, om den vorst de kroon en den scepter te overhandigen, luisterde deze gretig naar de uitleggingen welke mijn vader hem gaf.

— Wat verlangt ge nu als belooning?

Mijn vader aarzelde een oogenblik en sprak dan:

— De hand van de halfzuster van Uwe Majesteit, van hare Koninklijke Hoogheid de prinses Rita.

De koning zette groote oogen op en bleef een stond sprakeloos.

— Het klinkt als in een sprookje van duizend en één nacht, zegde hij eindelijk... Gij bedingt als belooning de hand van eene prinses van koninklijken bloede... Is dat ernst?...

— Groote ernst, Sire...

— Ik gaf u mijn woord, u de belooning te zullen schenken die gij eischen zoudt als gij in uw werk zoudt gelukken, dat is waar, doch...

Mijn vader onderbrak hem:

— Laat mij toe aan Uwe Majesteit te zeggen wie ik ben, alvorens een besluit valle...

Ik ben de markies de Queepère de Condaros, en behoor tot den oudsten franschen adel... Ik ben rijk... Ik sta aan het hoofd van eene onderneming die duizenden, ik mag wel zeggen honderdduizenden per jaar oplevert...

— Weet Rita dat gij mij hare hand als belooning vraagt?

— Neen, Sire, het was mijn plicht u te spreken, alvorens hare toestemming af te smeeken...

— Ik zal inlichtingen nemen en u mijn beslissing bekend maken...

Het onderhoud was afgelopen...

Mijn vader sleet daarna de ongelukkigste oogeblikken van zijn bestaan...

Nu hij het had aangedurft dat stoute verzoek te doen, begon hij slechts voor goed te beseffen dat er bijna onoverkomelijke hinderpalen in den weg stonden.

Rita was het kind eener vrouw uit de volksklas, maar de oude koning had haar niet wetelijk, maar toch tegenover het gansche hof als zijne dochter erkend, en ze was dus wel degelijk van koninklijken bloede...

Hij wist ook dat hij geen mooie man was en er veel kans bestond dat het meisje van hem niet zou willen weten.

Den tijd dat hij te Osta zijne opsporingen deed, was hij meermaals in betrekking geweest met Rita en smoorlijk was hij op haar verliefd geworden...

Hij gevoelde dat het bestaan zonder haar hem schier ondragelijk zou worden...

Er ging dus over zijn geheele verdere loopbaan beslist worden.

Acht dagen bracht hij in vertwijfeling door, zwevend tusschen vrees en hoop.

Eindelijk ontving hij een bericht dat de koning hem wenschte te spreken...

Met lood in de beenen begaf hij zich ten paleize.

De vorst kwam hem tegemoet en stak hem de hand toe.

— Ik ben gelukkig, zoo sprak hij, dat ik niet verplicht ben mijn woord te moeten eten. Ik weet nu dat gij een waardig echtgenoot voor Rita wezen zult... Ik heb met haar gesproken en zij heeft mij verklaard dat zij voor u eene groote genegenheid koestert...

Het bloed drong mijn vader naar het hoofd, het was alsof zijn hart ophield te kloppen...

Hij moest een steun zoeken aan eene tafel, om niet te vallen...

Een onverhoopt geluk kan iemand neerslaan zoo wel als eene diepe smart...

— Ik dank u, stamelde hij... Ik beleef heden den glorieijksten dag van mijn bestaan...

Het zal u misschien verwonderen dat de prinses, die eene schoone vrouw was, de hand van mijn vader zoo maar dadelijk had aangenomen.

Een paar woorden zullen uwe verbazing wegnemen.

Vooreerst dien ik er op te wijzen, dat mijn vader iedereen innam door zijne stem, die zoet en medeslepend klonk, en die in alle gesprekken den waren toon wist te vatten... Daarboven kon hij over alles medepraten, door de uitgebreide wetenschap welke hij had weten op te doen.

Daarbij kwam nog dat hij groote goudglanzende oogen bezat, die als het ware de menschen betooverden, die hij onder zijn invloed wilde brengen...

En dan was het aan het koninklijk hof geen geheim dat de vorst een edelman zijner omgeving had verkozen om den echtgenoot van Rita te worden en dat de prinses dien man niet kon lijdend...

Dat was wel genoeg geweest om er haar toe te doen besluiten de vrouw van den markies de Queepère te worden.

Het huwelijk werd gesloten en uit dien echt werd een zoon geboren, die hier vóór u zit...

Ja, beste reisgenooten, in de aders van den bestuurder van de wereldberoemde agencie loopt ook koninklijk bloed...

Ik herhaal het: ik ben er niet beter of niet slechter om, maar ik ben er toch fier op!

Het echtpaar sleet diep gelukkige levensjaren en ik, als hun afgod, had over het bestaan geenszins te klagen...

Ik studeerde aan de hoogeschool te Parijs, toen mijn moeder overleed, tengevolge van een val van haar paard.

Dien dag werd het doodvonnis van mijn vader geteekend!

Hij begon te treuren, verkwijnende zichtbaar, en na het geluk te hebben gemaakt mij het diploma van dokter in de rechten te zien verwerven, stierf hij aan zielesmart...

Hij was het hoofd der agencie Queepère gebleven, alhoewel hij er in de laatste jaren niet veel meer aan deed dan de grootste ondernemingen volgen, om als het volstrekt noodig bleek, een doeltreffenden wenk en een wijzen raad te geven.

Ik was schatrijk, zoo van moeders- als van vaderszijde.

Na rijpe overwegingen, besloot ik mijn leven niet in ledigheid te slijten en het bestuur der agencie werkdadig in handen te nemen.

Mijn vader had haar op stevige grondvesten geplaatst en reeds een schoon gebouw weten op te trekken. Ik besloot er eenige verdiepingen en enkele vleugels aan toe te voegen en gelukte er in de onderneming over gansch de aarde uit te spreiden.

Ik gaf haar den naam « Agence Queepère y Condaros » en ik kan de gansche wereldkaart met zwarte stippen bezaaien, om de hulphuizen en agenten aan te duiden in alle steden van alle beschaafde landen...

Gij weet nu wie de eigenaar is van het yacht dat u draagt en dat de lieden achterna stoomt, die, naar zij beweren de jonge markgravin naar haar vaderland voeren en uit wier handen wij haar zullen verlossen...

Haar lijdensgeschiedenis heeft mij zoodanig ingepakt dat het niet de bestuurder eener agencie is, die u helpen zal, maar een bondgenoot, die u met hart en ziel verkleefd is...

Janneken sprong recht, liep naar den dwerg en drukte hem innig de beide handen:

— Ik dank u! kreet hij... Ik zal levenslang uw schuldenaar zijn...

HOOFDSTUK LXIII

DE EIGENAAR DER "HORMIGAS,, EN DE TIJGERKAT

Des anderdaags kwam de kust en de stad Rio de Janeiro in het zicht.

Janneken, die met een verrekijker voor het oog aan de reeding stond, liet een juichkreet hooren.

— Ginder ligt de «Hormigas»! riep hij.

— Dan zullen wij straks meer weten van de geschiedenis, besloot de bestuurder der agencie...

Rio de Janeiro is de hoofdstad van de Vereenigde Staten van Brazilië.

De stad ligt aan den Atlantischen Oceaan, in eene prachtige baai.

Zij telt omtrent achthonderd duizend inwoners.

De oude stad werd opgericht tegen de rotsen, en langs zuid- en noordkant uitgebreid. De twee nieuwe gedeelten zijn tusschen het water en de bergen ingesloten, zoodat er schier geene openbare plaatsen bestaan en de straten eng zijn.

Gebouwd op een onvasten grond, waar een warm en vochtig klimaat heerscht, is Rio de Janeiro eene ongezonde stad, waar het sterftecijfer zeer hoog klimt.

Er werden wel groote werken ondernomen, om dezen toestand te verhelpen, maar afdoende uitslagen hebben ze nog niet opgeleverd.

De gele koorts, die er veel heerscht, is nog niet kunnen verdreven worden.

De gebouwen van Rio hebben niet veel te beteekenen. De gewone huizen, uit graniet opgetrokken, zijn smal en vertoonen niet den geringsten kunstmaak.

In de oude stad wonen de kooplieden. Daar vindt men ook het groot arsenaal, het krijgsgasthuis, het tolkantoor met de dokken, de beurs, het hoofdpstkantoor en de hoofdkerk. In het zuiden staat het paleis van den voormaligen keizer, thans het hoofdbureel van het telegraafwezen en bureelen van het ministerie, de Kamers en de groote markthal.

Er bestaan verschillende kerken en een operagebouw.

De voorsteden zijn in zeker aantal en men ontwaart er het vroeger keizerlijk slot, thans in een museum herschepen.

In den grooten plantentuin is de beroemde laan van Koningspalmen te bewonderen.

De nijverheid wordt er vertegenwoordigd door ijzergieterijen en fabrieken van werktuigen, katoen- en zeildoekweverijen, tabak- en sigarenfabrieken, stokerijen, bierbrouwerijen, koren- en oliemolens, papier-, ijs-, mineraalwater-, piano's-, meubel-, hoeden-, glasfabrieken, diamantslijperijen, looierijen, en eene specialiteit in het maken van bloemen uit kleurige vogelvederen.

De haven, geheel ingesloten, is een van de veiligste der wereld. Soms toch steken er rukwinden op welke gevaarlijk zijn voor de schepen.

Er is veel handelsbeweging, daar Rio de Janeiro de stapelplaats is, niet alleen van geheel Brazilië, maar ook van de gansche kust van Zuid-Amerika.

Met Europa, Noord-Amerika en de kunst-

steden is Rio door regelmatige scheepvaartlijnen verbonden.

Uitgevoerd wordt vooral koffie en tabak.

Een derde gedeelte ongeveer van den invoer komt uit Engeland en Indië, zooals rijst, katoenen stoffen, steenkolen, ijzer, staal en werktuigen. De andere ingevoerde koopwaren komen meestal uit Duitschland, Frankrijk, de Vereenigde Staten, Noord Amerika en de La Platastaten.

Een groot gasthuis werd er in 1605 gesticht.

Ook vindt men er eene sterrewacht, een nationaal museum voor natuurkunde en eene bibliotheek met over de honderd vijftigduizend boekdeelen. De Academie van schoone kunsten, bezit een museum van schilderijen en beeldhouwwerk.

De meeste dagbladen worden in het Portugeesch opgesteld; enkele in het Engelsch, Fransch en Italiaansch.

Rio de Janeiro is de zetel der regeering, der beide Kamers, van den hoogen raad, het hoogste gerechtshof en van den bisschop.

Dias de Solis vaarde het eerste, voor zooveel bekend is, in 1515 de baai van Rio de Janeiro binnen en werd opgevolgd door Magalhaen in 1519.

In 1555 stichte de Franschman Durand de Villegagnon op een eiland het eerste fort, dat in 1560 door de Portugeezen vernield werd.

Deze laatsten stichtten in 1566 de stad.

De Hollanders namen ze in rond 1640, maar zij kwam kort daarop terug in het bezit der Portugeezen.

In 1710 keerden de Franschen weer en ont-ruimden Rio slechts na eene zware oorlogsschatting te hebben gevorderd.

Rio de Janeiro kreeg echter slechts eene groote uitbreiding nadat in 1807 het keizerlijke hof er zich gevestigd had.

Op verzoek van den dwerg waren onze reizigers aan boord gebleven van de « Condaros ».

— Wij mogen de aandacht niet op ons trekken, zei de Queepère, en dat zou onze groep zeker doen als wij aan wal stapten en in een hotel onzen intrek namen... Ik heb den beheerder van mijn hulphuis te Rio de Janeiro ontboden... Ik zal hem opdragen mij alle mogelijke inlichtingen te verstrekken en zoodra ik deze bezit zullen wij een besluit nemen, want ik wensch in volle overeenkomst met u allen en bijzonder met den heer Daks te werken... Hij ook is een detective die bewezen

heeft een man van het vak te zijn en ik wil zijn wijzen raad inwinnen alvorens verdere plannen op te maken .

— Ik ben zeer vereerd, antwoordde Daks, maar ik geloof niet dat ik in deze zaak meer zal kunnen doen dan u helpen en onder uw bevel misschien dienst zal kunnen bewijzen... Wij stellen volle vertrouwen in uw wijs beleid...

Allen beaamden zijne woorden, buiten Janneken, die een diepen zucht loosde en sprak:

— Zeker, ik ook stel volle vertrouwen in den heer de Queepère, maar ik denk dat wij goed zouden handelen naar de « Hormigas » te gaan, waar Victoire zich wellicht nog bevindt.

— Ik begrijp uw ongeduld, jonge vriend, zei de Queepère, om de gravin weder te zien, maar liet men ons op de « Hormigas » toe haar te naderen, bij de veronderstelling dat de jeugdige juffer er nog aan boord is, waar ik ten stelligste aan twijfel...

— Wat zegt ge! kreet Janneken. Victoire zou reeds verder zijn meegesleurd!

— Ik gis het... Ik zei dus: is zij nog aan boord van de « Hormigas », en krijgen wij haar te zien, dan zouden wij wis en zeker door haar bejegend worden als in het bureel van den politie-ambtenaar te Lissabon en de ontvoorders van de gravin zouden dezelfde gedragslijn volgen als toen... Wat zouden we dan kunnen doen, zelfs met den steun der overheid?... Geloof me, daar is niets mede te winnen voor ons... Wij moeten vermijden dat onze aanwezigheid hier bekend gerake en de omstandigheden te baat nemen als ze ons gunstig zullen wezen... En als ik wat meer weet van den eigenaar der « Hormigas » en van al wat er op zijn schip gebeurd is, sedert het te Rio de Janeiro is aangekomen...

Met veel « dingen » doorspekt, die soms den glimlach der toehoorders afdwong, had deze toespraak toch een heilzamen indruk op Janneken, die bekennen moest dat de dwerg het goed eindje vast had.

De beheerder van het bijhuis der agencie kwam aan boord van de « Condaros » en ontving van zijn patroon alle mogelijke aanduidingen om zijn onderzoek met goed gevolg te kunnen leiden.

In den namiddag keerde hij terug, en in tegenwoordigheid van al onze reizigers, deelde hij mede wat hij vernomen had .

— De eigenaar van de « Hormigas », zov-ing hij aan, is de rijkste man van Brazilië,

misschien wel van gansch Amerika, van heel de wereld zou ik durven zeggen.

— Van het gansche heelal, mompelde Daks tusschen de tanden.

— In ieder geval, zei de dwerg, moet de man schatrijk wezen, om er een yacht als de « Hormigas » op na te houden en hebben wij een tegenstrever die door de macht van het geld ons vele hinderpalen in den weg kan leggen... Ga voort...

— De heer Calchas de Real bewoont een paleis te Rio de Janeiro, of beter gezegd bezit er een koninklijke woon, want hij is bijna nooit thuis... Hij brengt zijn leven door met reizen te doen op zijn yacht of naar het binnenland...

— Waarheen gaat hij dan ?

— Dat weet niemand... Naar beweerd wordt gaat hij dan naar zijne diamantvelden.

— Ha, daar ligt zijn rijkdom !

— Zoo wordt er verteld, maar niemand weet er het fijne van... Het is misschien eene legende...

— En deze legende luidt ?

— Dat de heer Calchas de Real afstamt van eene Indiaansche familie, die deze diamantvelden in haar bezit had en dat hij alleen, met een paar vertrouwelingen, weet waar deze schatten liggen... Ze gaan steeds met drie naar de binnenstreken van Brazilië en als zij terugkomen werpt de eigenaar der « Hormigas » steeds voor een aantal millioenen edelstenen op de markt...

— Die hij ergens gaat halen, dat spreekt... De legende berust dus op vaste gronden, die wellicht diamantgronden zijn!... Verder...

— De heer Calchas de Real heeft hier geen bekende naastbestaanden, maar zeer veel vrienden, zooals trouwens alle lieden die het geld met de schup opscheppen, en ontvangt veel van hen aan boord zijner yacht, als het schip hier in de haven komt.

— Van weinig belang...

— Toch niet, dat heeft integendeel veel belang, want alhoewel hij zeer betrouwelijk omgaat met den voorzitter der republiek en met de leden der regeering, wordt er in sommige kringen beweerd dat hij tegen den Staat werkt en sinds lang eene samenzwering op touw heeft gezet.

— Zoo... heeft een onderzoek dat bevestigd.

— Ja.

— Dat kan ons inderdaad nuttig wezen...

Voorloopig weten wij genoeg over den heer Calchas de Real... Wat is er aan boord gebeurd ?

— Niemand, buiten een paar manschappen, heeft het yacht verlaten.

— Zijt ge er zeker van ?

— Geheel...

— Dan is de jonge vrouw nog op de « Hormigas » ?

— Er is geene vrouw aan boord.

— Wat vertelt ge ?

— En er is er ook geene op het vaartuig geweest gedurende de reis van Lissabon naar hier.

— Indien al uwe inlichtingen zoo met de waarheid strooken als degene welke gij mij daar komt te geven, dan kan ik geen groot gedacht vormen van de « Agence Queepère y Condaros » te Rio de Janeiro... Ik zeg u dat er eene vrouw aan boord der « Hormigas » was, als de boot Lissabon heeft verlaten ! En als ik iets zeg, weet ik wat ik zeg ! beet de dwerg zijn bediende toe.

Deze laatste was uit zijn lood geslagen.

— Ik betwijfel uwe woorden niet, heer bestuurder, zoo sprak hij, maar met al den eerbied dien ik u verschuldigd ben, dan werd de jonge vrouw onderweg over boord gesmeten, want met mijn eigen oogen en ooren, en ze zijn van de beste hoedanigheid, heb ik mij kunnen overtuigen dat er geen vrouw op de « Hormigas » is.

— Dat is mogelijk, maar dan heeft zij het schip reeds verlaten...

— Ik zei het u reeds, heer bestuurder, buiten een paar manschappen, heeft niemand...

— Genoeg hierover, want ge dwaalt... En het personeel aan boord?... Wat weet ge daar van ?

— Allen zijn de patroon verknocht en zouden hun leven voor hem offeren, als zulks mocht noodig blijken... Zij worden bezoldigd zooals dat nergens gebeurt...

— Ook niet in mijne agencie en daarom houdt men daar minder van mij en zou er niemand zijn leven voor mij op het spel zetten !

— Wij zijn zeer tevreden, heer bestuurder.

— Maar dat is ook al... Het kan mij minder schelen... Dus geen middel om een lid der bemanning van de « Hormigas » in onzen dienst te doen overgaan ?

— Toch wel.

— Ge hadt mij dat met minder woorden kunnen bekend maken!...

— De Tijgerkat is misschien naar onze boot te lokken.

— Wat is dat voor een beest? De Tijgerkat?

— Dat is de naam van een volbloed Indiaan, die door den heer Calchas de Real uit het binnenland werd naar hier gebracht en die op de « Hormigas » zooveel als de kamerknecht van zijnen heer is...

— En die man is te koop?... Dat zou mij verwonderen, wijl het een Indiaan geldt...

— Te koop, dat geloof ik niet... Maar ik heb vernomen dat hij zijnen meester een vurigen haat toedraagt...

— Dat is beter... De reden?

— Ken ik niet...

— Het is de tweede maal dat uwe inlichtingen op niets gelijken, sprak de dwerg op afgebeten toon... Ik wensch de oorzaak van dezen haat in 't wijd en 't breed te kennen... Ge kunt gaan...

— Mag ik u doen opmerken dat...

— Neen. Ik wil weten waarom die roodhuid zijnen meester haat...

De beheerder van het bijhuis der agencie twijfelde er niet aan dat de dwerg geen opmerkingen zou dulden en verliet de « Condaros », om verder nieuws over den haat van de Tijgerkat te gaan vernemen, waarin hij niet gelukte, want de Indiaan kwam niet aan wal, niemand mocht aan boord van de « Hormigas » komen en de menschen, die den beheerder hadden ingelicht, wisten er ook niet meer van.

Zij hielden een drankwinkel aan de haven, waar de bemanning van het vaartuig nog al veel in huis kwam en hadden alzoo vernomen dat de Tijgerkat de liefde, die de manschappen der « Hormigas » hunnen patroon toedroegen, geenszins deelde...

Het « waarom », dat de dwerg verlangde te kennen, was hun niet medegedeeld geworden.

Als de beheerder der agencie terug aan boord van de « Condaros » kwam en moest bekend maken dat hij er weinig meer van wist dan eenige uren vroeger, werd hij door zijnen baas niet vriendelijk bejegend.

Hij was slecht gezind, omdat de zaak haar verloop niet had zooals hij het wenschte en was op het punt in woede los te barsten.

Volkomen meester over zich zelf, in de moeilijkste en hachelijkste oogenblikken als bij gewone gebeurtenissen, bedwong hij zich en zei op uiterst kalmen toon:

— Als in de zaken die ik te behandelen heb, alles als van een leien dakje liep, dan was mijne agencie er niet noodig, want dan zou-

den de menschen, die nu tot haar hun toevlucht moeten nemen, zich niet tot haar wenden en hunne zaken zelf afdoen.

Dan zou de agencie op dit aardsch tranendal overbodig zijn, haar hulphuis te Rio de Janeiro evenzoo en gij dan ook, Mijnheer de bestuurder.

Ik geloof dat wij hierover t' akkoord gaan, niet?

De toegesprokene knikte instemmend, terwijl zijne verwarde blikken te kennen gaven dat hij zich met vrees afvroeg waar de dwerg met deze inleiding henen wilde.

— Welnu, luister goed wat ik verlang dat de agencie te Rio de Janeiro vandaag nog doet... Zij moet mij de Tijgerkat hier aan boord mijner yacht bezorgen, met zijn goedvinden of tegen zijn dank, en dat vóór de klok middernacht heeft geslagen... Uitgaven onbeperkt... Middelen onder mijne verantwoordelijkheid... Gij hebt mij goed verstaan, Mijnheer de bestuurder?

— Ja, het bevel is duidelijk.

— En het dient uitgevoerd, zooniet sluit ik mijn bijhuis te Rio de Janeiro, tot ik een bestuurder en bedienden heb ontdekt die ook moeilijke zaken weten te behandelen zooals het behoort... Ik verlang u niet meer weder te zien zonder de Tijgerkat waarvan sprake... Tot straks...

Hij keerde den beheerder den rug toe en verwijderde zich.

De arme kerel verliet de « Condaros » met een benepen boezem en dwaalde eenigen tijd in de haven rond, in den omtrek van de « Hormigas ».

Tijd brengt raad, zegt het spreekwoord, maar niet altijd zegt de wijsheid der volkeren de waarheid, en de beheerder gevoelde veel lust om zijn verhit hoofd in de golven te koelen, om er een einde aan te maken.

Alvorens echter tot deze dwaze maar alles afdoende daad over te gaan, begaf hij zich naar de herberg waarvan wij hooger spraken, met de zoete hoop er een lid van de bemanning der « Hormigas » aan te treffen, maar er was niemand...

Het toeval, dat zooveel menschen voor den gek houdt terwijl het er tal andere naar het beoogde doel brengt, en dat als voor de romanschrijvers gemaakt is, wijl het hun toelaat uit de neteligste omstandigheden te gaken, het toeval zou den beheerder ter hulp komen.